

ESERİNİZLE GURUR DUYUN!

Tosuncuklarınızla, faşist katillerinizle, işkenceci celatlarınızla ne kadar övünseniz azdır! Haydi çıkıp bağırın “Türkiye sizinle gurur duyuyor” diye! Bu utanç karelerine bakıp mest olun, kendinizden geçin leş yiyiciler! Silah zoruyla tuttuğunuz insanları soyup çıplak fotoğrafları üzerinden “gövde gösterisi” tam da sizin gibi sırtlanlara, çakallara yarasır! Ölü bedenleri soyup teşhir etmek, kulak kesmek, işkence yapmak olsa olsa sizi yüceltir! Boy boy sergilediğiniz o fotoğrafları biz yayımlamaya utandık, siz övünç duymaya devam edin!

Ama unutmayın sakın. Bunca zafer çığığ attığınız bu aşağılık davranışlarınızın hesabını bir bir soracağız! O gün geldiğinde insanları soyan da, resmi çekip dağıtan da, onları alkışlayan da birbirinin ardına sığıp “ben yapmadım o yaptı” diyecek, biliyoruz. Bu çukurluğunuzu, bu çürümüşlüğünüzü savunacak tek bir kelime çıkmayacak ağızımızdan. Korkudan dizlerinizin bağı çözülecek! O gün gelinceye kadar eserinizle gurur duyabilirsiniz. Bugünkü zafer çığığlarımız devrim mahkemelerinde aleyhinizdeki kanıtlarımız olacaktır!

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

18 Ekim - 1 Kasım 2017 / S 035 / 1 TL

DEVİRİM GÜNCELDIR

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR
HERŞEY EMEĞİN OLACAK
MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

Bir ömür değil onlarca ömür geçse de değişmiyor bazı şeyler. Kurulu düzene bağlanan o safca umutlar, yönetici sınıfa körü körüne duyulan güvenler, küçük adamlarla köklü sorunların çözülebileceği, makul olanı savunup GENEL’i yakalamakla değişimin gerçekleştirilebileceği... saymakla bitmez!

Köklü sorunların ancak zora başvurarak çözülebileceğini bilen ve savunun devrimciler hemen her dönem keskin, uzlaşmaz, sekte bulundu bu ortalama düzeyi aşmayanlar tarafından. Böyle olması da çok doğaldı. Kurulu düzenler olağan dönemlerde ortada/ortalamada seyrederek Genel geçer çizgidir hakim olan. Ama karşıt sınıflardan oluşan her toplumsal düzen kendi evrimi içinde kaçılmaz olarak sert kapışmalara yönelir. Yaşam önünde sonunda kutuplara çekilir. Toplum hızla iki düşman kampa bölünür. Eskiye yıkacak yeni, bu kamplaşmış savaşta üstün gelinceye kadar da hayat tekrar tekrar bu kutuplaşma gündeme getirir. Böylesi bir toplumsal ortamda hala ortalama bulmak, GENEL’i yakalamaya çalışmak küçük burjuva sosyalistlerinin beyhude çabasıdır.

Oylara, gelişmelere bakın. Tüm uzlaşma kapıları bir bir kapanıyor. Çıplak zordan, vahşi saldırılardan, dizginsiz baskılardan, terörden başka ne var! Sermaye egemenliği bunlardan başka neye dayanıyor? Hangi toplumsal açılımlar, hangi umut verici gelişmeler, hangi muazzam iktisadi gelişme ve genişlemeler toplumu ve kurulu düzeni ortalama çizgiye çekebiliyor? Tam tersine her adımda ilişkiler artıyor, savaş yayılıyor. Ortada kalan, ortalamaya takılan küçük burjuva sol hala kırıntılar peşinde koşuyor, devrimin şiarlarından köşe bucak kaçıyor.

Devrimci proletarya çelişkilerin böylesine derinleştiği koşullarda tek gerçekçi, kabul edilebilir ve çözüm gücüne sahip politik hatta yöneliyor. Devrimin temel şiarlarını öne çıkarıyor, “Bütün İktidar Emeginin Olacak” diyor, küçük burjuvalar Erdoğan faşizmine direnmekten bahsediyor. İşte iki ayrı dünya!

Benzer derin uçurum, zindan sorununda, ulusal sorunda, tekellere el konulması sorununda, devrimin tüm temel sorunları konusunda yaşanıyor. Küçük bur-

juva sosyalist hareket siyasi ufkunu öylesine daraltmış ki, devrimi ve devrimci şiarları hayalcilikle suçlayıp kabul edilemez buluyor. Meşru, kabul edilebilir, elde edilebilir kırıntılardan ötesi yok artık onlar için!

Yaşlı analarımızın cenazelerine bile saldırdığı dönemdeyiz. Gözaltına alınan insanların çıplak kelepçeli fotoğraflarının büyük bir marifet olarak sosyal medyadan servis edildiği günlerdeyiz. İşkence ayyuka çıkmış. Toplumsal gerilim bireysel cinnetleri tetikliyor. Kadınlara yönelik baskı ve saldırılar hiç görülmedik düzeye ulaşmış. OHAL olağan hal olmuş. Uzlaşma imkanı yok. Ara çözüm, orta yol yok!

Sermaye açısından kurulu düzenin, sistemin, devletin beka sorunu var. Tüm iplerin tek bir adamın eline verildiği bir iktidar aygıtında sarayın ardında hizaya girmiş durumdalar. Ölümüne savaşıyorlar. Her şey artık tek bir şey haline gelmişse, ona yönelecek darbe de tek bir merkeze yönelecektir. Düğümü nihai kapışma çözecektir.

Bugün, bu şartlarda sorunlarımızı çözecek olan da, genel olarak kabul edilebilir olan da faşist devletin yıkılmasından, iktidarın emek güçleri tarafından alınmasından başka bir şey değildir. “Bütün iktidar emeginin olacak” şiarı mevcut durumun en gerçekçi, en kabul edilebilir sloganıdır! Bu iktidara dayanarak, ulusların kendi kaderini özgürce belirlemesi için, tüm politik tutsakların özgürleştirilmesi için, tekellere el konulup emekçilerin yaşamlarının iyileştirilmesi için, emperyalistlere olan bağımlılığın kesilip atılması ve dış borçların ödenmemesi için, NATO’dan çıkılması ve emperyalistlerin askeri üslerinin ülkeden sökülüp atılması için, kadınlara yönelik baskı ve saldırıların son bulması ve özgürleşmeleri için... enerjik adımları atmak, devrimci proletarya ve geniş emekçi yığınlar açısından anlaşılabilir, benimsenebilir, desteklenip uğruna savaşılabilir MAKUL ve MEŞRU taleplerdir. Bu talepleri her yerde yüksek sesle dilelendirmeye, tüm emekçileri bu talepler uğruna dövüşmeye çağırılmaya devam edeceğiz!

Devrim >> Editör...

EKSİK KALAN

Erdoğan, faşist devletin içinde bulunduğu durumu “Bu devleti dimdik ayakta tutmak için ne gerekiyorsa onu yapacağız. SİHA’larla da yapacağız, tanklarla da yapacağız, toplarla da yapacağız.” sözleriyle tanımlamış. Erdoğan’ın dilindeki “devlet”i isteyen tekelci burjuva egemenliği, isteyen “düzen” olarak okuyabilir. Hepsini aynı anlama gelir, çünkü biri olmadan öteki olamaz.

Bunlar bir yana, Erdoğan’ın tanımlamasından daha iyisi “Şamda kayısı” demek lazım. Daha iyisi olmaz. Normali de bu, çünkü devletin, düzenin içinde bulunduğu durumu en iyi bilenlerin başında o gelir.

3

Yeni Gelişmeler Eski Ölçütler

C.Dağlı

2

Devrimci Yığınların Konumu Ve Öncünün Görevleri

Umut Çakır

4

İşçi Sınıfının Devrimciliği

Özgür Güven

5

Yaşam Bizi Kavraya Çağırıyor

Umut Güneş

7

Yürüyor Umudun Ordusu

Ali Varol Günel

8

?Donde Esta Mondonado?

1 Ağustos'ta Arjantin'in Patagonia bölgesinde Mapuce yerlilerine saldırı polis, Santiago Maldonado isimli eylemciyi gözaltına aldı. O günden beri Santiago Maldonado'dan haber alnamıyor.

2015 yılında Mapuce yerlileri Arjantin'in güneyindeki Patagonia bölgesinde bulunan ve Benetton tekelinin (yünlerini ürettiği giysilerde kullandığı koyunları yetiştirmek için) kullanımına verilen araziyi işgal ettiler. Toprakların kendilerine ait olduğunu söyleyen Mapuce yerlileri o günden sonra araziyi işgal eylemlerini sürdürdüler.

Ancak 1 Ağustos 2017'de Arjantin polisi Mapuce yerlilerini araziden çıkarmak için saldırıya geçti. Mapuce yerlileri polis zoruyla araziden çıkarıldı. Polisin saldırısına karşı çıkanlar arasında bulunan ve kendisi de bir Mapuce yerlisi olan insan hakları savunucusu

Santiago Maldonado o günden beri kayıp.

Orada bulunanların polis aracına götürülürken gördüğü Santiago Maldonado için, Bakan Patricia Bullrich kendilerinde olmadığını söylüyor.

Santiago Maldonado'nin gözaltında kaybedilmeye çalışılması Arjantin emekçi halkında büyük bir infial yarattı. Askeri cuntanın döneminde 30 bin kişinin kaybedildiği Arjantin'de halk Santiago Maldonado'nun akıbetinin açıklanmasını istiyor, bunun için eylemler yapıyor.

Bu eylemlerden biri Plaza de Mayo Meydanı'nda yapıldı. Aralarında 'Plaza de Mayo Anneleri', insan hakları savunucuları, sol gruplar ve sendikaların da olduğu eylemciler Santiago Maldonado'nun kaybolmasından devleti sorumlu tuttular.

Buenos Aires'in yanı sıra ülkenin diğer kentlerinde de eylemler yapıldı. Ve yapılmaya devam ediyor.

Santiago Maldonado'nun kaybedilmesi, Arjantin halkına askeri cuntanın döneminde kaybedilen 30 bin kişiyi hatırlatıyor. Yeniden insanların kaybedildiği sürece dönülmesinden kaygı duyan Arjantin halkı Cumhurbaşkanı Macri'den Santiago Maldonado'nun akıbeti hakkında açıklama yapmasını talep ediyor.

Nuriye Ve Semih İçin Kadıköy'de

"Zorla Müdahale Talimatı Cinayete İmza Atmaktır"

Nuriye ve Semih'in açlık grevlerinin 212. günü olan 6 Ekim Cuma Günü, Nuriye ve Semih İçin Dayanışma olarak yine Kadıköy'de Süreyya Operası önünde toplandı.

"Açlık Grevi 212. Gününde İşimizi Geri İstiyoruz" pankartı açılan eylemde dövizler açıldı, sloganlar atıldı.

Ülkü Gündoğdu'nun okuduğu basın açıklamasında

"Nuriye Gülmen'in Ankara Numune Hastanesi'nde tutuklu servisinde olduğunu hatırlatan Songül Yücel "Gülmen'in 20 Ekim duruşması öncesi yoğun bakımdan çıkartılarak tutuklu servisine alınması siyasi iktidarın savunmaya dönük ucuz numaralarının bir parçasıdır. İktidar Nuriye Gülmen'in tutukluluğuna zemin yaratıyor. Siyasi iktidar ve sorumluları uyarıyoruz. Derhal bu ucuz stratejinizden vazgeçin ve hukuk uygulanmasını maniple etmeyin" dedi.

Gülmen ve Özakça'nın 20 Ekim'de Sincan Cezaevi Mahkemesi'nde görülecek 3. duruşmasına da çağrıda bulunan Yücel, "Nuriye ve Semih'in çok basit sade ve net talebi var, işimizi geri istiyoruz. Bu bizim de talebimizdir. Dayanışma olarak Nuriye Semih dostlarımızı direnişini savunmaya, tarihe tanıklık etmeye Ankara'ya çağırıyoruz" dedi.

Nuriye ve Semih'in tutuklanmasından sonra Nuriye'nin bilincinin kapanması durumunda ne yapılacağını sorması üzerine, Bakanlıktan "zorla müdahale" talimatının geldiği söylenen açıklamada bunun bir cinayetin imza atmış olduğu söylendi.

Açıklamanın ardından Av. Canan Gözcü ve HDP MYK üyelerinden Murat Mihçi da söz aldı. Konuşmaların ardından Grup Munzur, Alamor ve Şenol Akdağ ile birlikte bir müzik dinletisi verdi.

"Nuriye Ve Semih İçin 20 Ekim'de Duruşmada Olacağız"

13 Ekim günü yapılan eylemde yine "Açlık Grevi 219. Gününde İşimizi Geri İstiyoruz" pankartının açıldığı eyleme Ankara Yüksel Caddesi'nde 339 gündür "İşimizi Geri İstiyoruz" eylemine devam eden eylemin Acun Karadağ ve Veli Saçılık da katıldı.

"Karanlığın Karşısında Aydınlığı Büyütmeye Devam Edeceğiz!"

KHK ile ihraç edilen KESK'li emekçiler, 14 Ekim günü 34. kez Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda "İşimizi Geri İstiyoruz" diyerek toplandı.

Sloganları ve marşları ile alanda yerini alan kamu emekçilerinin eylemine Acun Karadağ da katıldı.

"İşimizi Geri İstiyoruz", "KHK'lar Gidecek Biz Kazanacağız", "Yaşamın Örgütlü Mücadelemiz" sloganları atan KESK üyeleri taleplerinin Nuriye ve Semih'in talepleri ile aynı olduğunu hatırlatarak onları da selamladı. Oturma eylemi sonunda yapılan basın açıklamasını KHK ile ihraç edilen kamu emekçilerinden Özge Astan okudu.

"Evet, bizler insanca yaşayacağımız bir dünya istiyoruz. Eğitimin laik, bilimsel, demokratik ve anadilde olmasını savunuyoruz. Sağlığın parasız ve ulaşılabilir olmasını istiyoruz. İş barışının hakim olduğu güvenli çalışabileceğimiz iş ortamları istiyoruz. İşe alımlarda torpilin veya rüşvetin değil, liyakatin esas alınmasını talep ediyoruz. Milliyetçi, dini inancı veya şüpheli ideolojisi nedeniyle kimsenin ayrımcılığı maruz kalmamasını istemiyoruz. Kimsenin çocuğu ölmesin diye savaş politikalarının

onurlu bir yaşam talebinden asla vazgeçmeyeceklerini ve işlerine dönünceye kadar da mücadeleyi sürdürecekleri vurgulandı.

Bir yıl içinde 150 bine yakın kamu emekçisinin işten atıldığını, sürgün edildiğini, yüzlercesinin tutuklandığını hatırlatan Astan, "İşimizi geri istiyoruz" eylemlerini yapan kamu emekçilerinin taleplerinin tüm bu işten atılan, hakları gasp edilen emekçilerin talebi olduğunu söyledi.

Basın açıklaması "Faşizme boyun eğmeyip onurlu bir yaşamı savunduğu için tutuklu bulunan tüm KESK üyesi arkadaşlarımızın derhal serbest bırakılmasını istiyoruz. Bizler baskının karşısında mücadeleyi, karanlığın karşısında aydınlığı büyütmeye devam edeceğiz. Bugüne kadar hiçbir zalimin karşısında boyun eğmedik bundan sonra da eğdiğimiz gözümüzü bırakmayacağız. Umudumuz, direncimiz ve örgütlülüğümüzle bu karanlığı yirtacak ve işimize mutlaka geri döneceğiz" denilerek sona erdirildi.

son bulmasını ve bir an evvel ülkemizde ve dünyada barış tesis edilmesini istiyoruz. Yani kısaca biz insanca yaşamak istiyoruz" denilen açıklamada insanca,

İŞÇİ SINIFININ DEVRİMCİLİĞİ

ÖZGÜR GÜVEN

Kapitalizm kendi yıkım güçlerini en başından beri bağrında taşıyan bir toplumsal sistemdir. Sınıf karşıtlığı temelinde varolabilir. Bu yasası nedeniyle kendi gelişimi çelişmeli evrimsel bir gelişmedir. Bu çelişmeli evrim, bugün artık kendi gelişiminin son evresine, sıçramalı çöküş sürecine girmiş bulunuyor. Sistemin kendi gelişimi sonunda çöküş sürecine girmesi, bugüne dek işçi sınıfı saflarında görünen uzlaşmacılık ve sınıf işbirlikçiliği üzerine kurulu stratejiye sahip örgüt ve partilerde de büyük bir kriz yarattı. Kapitalizmin sıçramalı çöküş süreci, yeni ve daha ileri bir toplumsal sisteme geçiş sürecini de hızlandırmıştır.

Tarihsel toplumsal deneyim göstermiştir ki, hiçbir egemen sınıf, kendi egemenliğinin yıkılıp gitmesine seyrice kalmamış, bu değişime bütün gücü ve olanaklarıyla karşı koymuş, direnmiştir. Kapitalizmden komünizme geçiş çağının başlangıcından bu yana geçen bir yüz yıldan beri burjuva sınıfı da bu değişime karşı diyor, direnecek. Bu geçiş zora dayalı devrim yoluyla olacaktır.

Komünistler amaçlarını gizlemezler. Kurulu sosyal düzen olan kapitalizmi zora dayalı devrim yoluyla yıkacaklarını açıkça ilan ederler. Bunu açıkça ilan etmeyenler, programına, belgeğine koymayanlar devrimci bir çizgiye sahip olamazlar, oportünizme kayarlar. Oportünizm, marksizm leninizmden sapmaktır, uzaklaşmaktır. Proletaryanın kurtuluş bilimi olan marksizm leninizmden uzaklaşmak, proletaryadan, proletaryanın devrimci çizgisinden de uzaklaşmaktır. Proletaryadan uzaklaşan burjuvaziye yaklaşır "İmkansız"ı değil mümkün olanı istemeye, burjuvazinin kabul edebileceği sınırlar içinde hareket etmeye başlarlar. Onlar esas olarak işçi sınıfı saflarında zora dayalı devrim anlayışına karşı çıkarak, devrime, devrimci yöntemlere ve devrim yoluna inançsızlığı yayar; proletarya saflarında burjuva ideolojinin yerleşmesine, taraftar bulmasına hizmet ederler.

Oysa proletarya sadece devrimci bir sınıf olarak hareket ederse burjuvazinin egemenliğine son verebilir, tekeli egemenliğine devretilir. Zora dayalı devrim yoluyla burjuvazinin egemenliğine son verecek olan proletarya, kendi kendisini egemen bir sınıf olarak örgütleyerek proletarya diktatörlüğünü kurar. Politik iktidarın gücüne dayanan proletarya komünizmin ilk evresi olan sosyalizme geçer ve oradan da sınıfların ortadan kaldırılmasına doğru ilerler. Bu tam anlamıyla bir devrimci geçiş çağıdır, devrimci dönüşümler çağıdır. Proletarya, emek güçleri bu devrimci görevleri yerine getirebilmek için bütün bu çağ boyunca devrimci olmak, devrimci olarak hareket etmek durumundadır. Emegün devrimci görevleri bunlarla da sınırlı değildir, enternasyonal görevleri de vardır. Dünyanın devrimci dönüşümü tamamlanana kadar bu devam etmelidir. Proletarya ve halklar Küba ve sosyalist Kore halklarını kendilerine örnek almalı, devrim ateşini sürekli canlı tutmalı, harlamalıdır. Devrimci bir halk olarak davranmalı, proletaryanın kurtuluşu davasının, komünizm davasının gerektirdiği fedakarlıkları ve yüreklerindeki devrimci coşkuyu hep canlı ve diri tutmalıdır.

Proletarya, proleter devrimci hareket dünyanın her yerinde olduğu gibi, bizde de bilimsel sosyalizmin ilkelerine dayanırsa toplumsal sistemin devrimci dönüşümünü gerçekleştirebilecek bir güç duruma gelir. İlkeleri olmayan bir hareket ne toplumsal bir devrime öncülük edebilir ne de proletaryanın devrimci görevlerini yerine getirmesinde ona yardımcı olup yol gösterebilir. Dünyanın devrimci dönüşümü ve sınıfların ortadan kaldırılması nihai amacı olsun, her bir ülkenin kendine özgü devrim programı olsun, ancak marksizm leninizme dayanarak, marksist leninist ilkeler temelinde ortaya konabilir.

Proletaryanın teorik belgeleri de pratik eylemi de marksizm leninizme dayanmalıdır. Eylemi olsun, teorik belgeleri olsun marksizm leninizm ilkelerine değil de kaba bir sosyalizm anlayışına sahipse, veya sosyalizmin kabalaştırılmasına dayanıyorsa, bunların ne bilimsel ne de propagandif bir değeri vardır. Marksizm leninizm proletaryanın kurtuluş bilimi olduğu kadar yol göstericisidir. Eğer bu bilim kabalaştırılırsa bilimsel değerini de yol göstericiliğini de yitirir. Proletaryaya kaba sosyalizm değil, ancak bilimsel sosyalizmin ilkeleri yol gösterebilir.

Proletaryanın tarihsel görevi sınıfların ortadan kaldırılmasıdır diyoruz. Proletarya tarihin en devrimci sınıfıdır; sonuna kadar devrimci tek sınıftır diyoruz. Ancak bu belirlemeler işçi sınıfına kendiliğinden otomatik olarak devrimcilik vermez. İşçi sınıfı ancak devrimci olduğu ve buna uygun davrandığı zaman devrimini gerçekleştirebilir. Uzlaşmacı, reformist oportünist parti ve örgütlerin saflarında yer alan, küçük burjuva hareketle birlikte davrananlar, işçi de olsalar devrim mücadelesinden, devrimci mücadeleden uzaklaşır, kendi devrimci sınıf konumlarının dışına düşerler. İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır belirlemesinin doğru anlaşılması, ona uygun davranılması ancak marksist leninist partilerde örgütlenerek mümkün olur. İşçi sınıfı kendi kurtuluşunu ancak proletaryanın devrimci sınıf partisinin öncülüğü altında gerçekleştirebilir. Marksizm leninizmin ilkelerine dayanmayan bir hareket ne devrimci proleter bir hareket olabilir ne de işçi sınıfının kurtuluşuna, emegün kurtuluşuna öncülük edebilir.

Meteoroloji daha iyi tahmin yapmak için ağaçları kesti... Zaytung Değildir

Türk Dil Kurumu TDK, tanıtım afişinde yazım hatası yaptı... Bu Da Zaytung Değil

ULUSLARARASI GENÇLİK BULUŞMASINA GİDERKEN...

Uzun zamandır sabırsızlıkla ve yoğun emekle hazırladığımız 19. Uluslararası Gençlik ve Öğrenci Festivali, 14-22 Ekim'de Sochi'de gerçekleşecek.

Geçmişten bugüne, miras olarak Sovyetler döneminden bugüne gelen bu festival, bu topraklarda devrimci mücadele sürdüren gençleri oldukça heyecanlandırıyor. Festival için dans gösterilerinden, bireysel performanslara, görsel çalışmalara kadar birçok hazırlık yaptık.

Bu festivale birçok ilerici, sosyalist, devrimci gençlik örgütüyle ilişki kurma, geliştirme ve güçlendirme fırsatı yakalayacağız. Festival en temelde gençliğin uluslararası düzeyde kurulabilecek ortak bir mücadele hattının, dayanışmanın, mücadele birliğinin

nasıl olacağına dair tartışmaların gerçekleşeceği bir festival aynı zamanda.

Festival boyunca birçok farklı konuda Emperyalist saldırganlık ve buna karşı ne yapılabilirliği, ayrıca eğitimin gerilemesi, piyasalaşması, şovenizm, gençliğin karşı karşıya bulunduğu tehditler, doğanın yıkımı ve bunun gibi birçok konu tartışılacak.

Biz de DÖB olarak bu tartışmalara yaşadığımız toprakların sesini taşıyabilmek ve tartışmalara katkıda bulunabilmek için çeşitli konularda sunumlar hazırladık. Bu sunumları gazetemizin bu sayısında sizlerle paylaşmak istiyoruz.

İnsan Haklarının Ve Özgürlüklerinin Restorasyonu Adı Altında Emperyalist Müdahale

Dünya genelinde emperyalist-kapitalist sistemin yaşamış olduğu bunalımın bir yansıması olarak küresel çapta çatışma ve savaşlar büyümeye devam ediyor. Kapitalizmin kendi işleyiş yasaları sermaye birikiminin belirli bir aşamasında kaçınılmaz olarak tekelciliğe evrildi. 19. yüzyıl sonu ile 20. yüzyıl başında tekelcilik dünya pazarlarına egemen oldu. Bu pazarların yeniden paylaşımı uğruna iki Dünya Savaşı yaşandı.

11 Eylül 2001'de yaşanan saldırı ve sonrasında yaşanan Afganistan işgali ile 3. Dünya Savaşı başladı. Emperyalistler insan hakları, demokrasi ve özgürlük götürme yalanıyla gözlerini Afganistan'dan sonra Irak, Libya, Afrika'nın farklı ülkeleri derken yeni topraklara dikti. Suriye, bu zincirin en önemli halkası olarak önümüzde duruyor.

Emperyalistlerin elindeki bu argüman (insan hakları, insani müdahale, özgürlük) SSCB'nin temellerini sarsan Helsinki Nihai Senedi ile ortaya çıktı. Ağustos 1975'de 35 ülkenin imzaladığı Helsinki Nihai Senedi ile insan hakları ve hürriyet hareketleri şeklinde başlayan gelişmeler zamanla Sovyetlere karşı geliştirilen eylemlerin zemini haline getirilmiştir.

Birleşmiş Milletler "insan hakları, barışın ve güvenliğin korunması" ilkesini gerekçe gösterip devletlerin egemenlik haklarını sınırlayan ve iç işlerine müdahale edebilen bir yapı oluşturmuştur. 90'lı yıllarla beraber "insan hakları" sermayenin önünü açabilmek için kullandığı savaş ilanlarının gerekçesi olmaya başlamıştır.

Günümüzde ABD'nin, 11 Eylül sonrasında Afganistan ve Irak işgalleri bugünkü gelişmelerin başlangıç noktasıydı. Bu ülkelerin kitle imha silahlarına sahip olduğu ve bu silahların batılı ülkeler başta olmak üzere birçok ülkenin güvenliğini tehdit ettiği gerekçesiyle bu ülkeler işgal edildi. Libya, içeriden harekete geçirilen güçler eliyle yaratılan iç savaşın askeri müdahalenin meşruluk zemini haline getirilmesiyle "insani müdahale" adı altındaki NATO müdahalesi Suriye'de uygulamaya konulan bir müdahale modeli oldu.

Bugün emperyalizmin bu müdahalesi karşısında "insan hakları ve özgürlükler" adı altında halklar için olumlu gelişmelerin yaşanması beklenemez. Bugün her şeyden önce emperyalizmin bölgeye dönük her tür müdahalesine karşı çıkmak en önemli sorumluluktur; ancak sadece savaşa hayır demek yeterli değildir. Etkin bir savaş karşıtlığı elbette gereklidir. Bunun yanında emperyalist savaşların kapitalizm yıkılmadan asla bitmeyeceğini anlatmak gereklidir.

Ayrıca bilinmelidir ki emperyalizm attığı her adımda devrimci güçleri daha etkin olmaya zorlarken kendisi de bu kaçınılmaz çöküşün önünde sürükleniyor. Tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist devletler, çatışma ve çelişkilerle dolu bu yolun sonuna geldiğinde kendisini bir düzlüğün değil, devrimin kızıl bayrağının beklediğini görecektir! Proletaryayı yeni ve büyük zaferler bekliyor.

Barışa Dair...

Yaşadığımız coğrafyada ve dünya sınırlarında yüzyıllardır süregelen bir sınıf savaşı yaşanmaktadır. Bu sınıf savaşı geçmişten günümüze köle sahipleri ve köleler, toprak ağaları ve yoksul köylüler, günümüzde ise burjuvazi ve proletarya arasında sürmektedir.

2001'de Amerika'nın ikiz kuleleri vurmasının ardından ABD'nin başlattığı 3. Dünya Savaşı, dünya genelinde emekçi halklara karşı topyekün gerici bir savaştır. Böylece kendini yaşıatabilmek için emperyalist müdahaleler başlamıştır. Bugün Ortadoğu bunun en açık göstergesidir.

Emekçilerin cephesinde ise bu durum kendi kurtuluşunu sağlamak için emperyalizme ve burjuvaziye karşı ayaklanmalar, grevler ve isyanlar şeklinde gelişiyor. Bu savaşın içinde tumturaklı barış sloganları, sağduyu, uzlaşma gibi söylem ve ifadeler kullanmak ve emekçileri burjuvazi zorla devrilmeden, barış olacağına inandırmak, halkları al-

datmaktır. Çeşitli barış müzakereleri barış sloganları bize gösterdi ki bu barış masada gelmeyecek ya da reformlarla gerçekleşmeyecek. Proletaryanın hedeflediği sosyalizmle gelecek. Proletaryanın ise bu savaşta beslendiği temel güçlerden biri gençliktir. Fabrikada, atölyede, madende çalışan genç işçiler ve geleceğin proleterleri olma yolunda ilerleyen üniversite ve lise öğrencileridir.

Fabrikada, sanayide çalışan genç işçilerin yaşam standartları açlık seviyesindedir. Sosyal yaşam ve aktivitelere katılmayan bu genç işçiler yaşamlarını sürdürebilmek için 16-17 saat çalışmaktadır. Bu işçilerin ise emek güçlerinden başka satacak bir şeyleri olmadığı için kapitalist sistemde ezilerek yaşamaktadır.

Öğrenci gençliğin büyük kesimleri ailelerinin gelir azlığından ve kendilerinin maddi gelirleri olmadığından, hem okuyup hem çalışmaktadır. Ezbere dayalı ve bilimsellikten uzak bir eğitim, ayrıca geleceksizlik sarmalında, üniversiteli birçok genç toplum tarafından da baskı görmektedir ve bu baskılar sonucu yüzlerce genç insan intihara sürüklenmektedir.

Gençliğin günlük sorunlarından ve sıkıntılarından sıyrılarak, halk ayaklanması ve devrimci iktidar için propaganda ve ajitasyon çalışmaları tüm gençlik içinde aktif bir şekilde yürütülmeli. Genç işçiler kapitalist düzene karşı, devrim mücadelesinde tarihin verdiği zorunluluğu yerine getirerek en ön safta yerini almalı. Kendi bağımsız sınıf örgütlerinde örgütlenmeli, kendi komite konseylerini oluşturmalı. Proletarya verdiği kurtuluş kavgasında tüm gücünü harcamalı ki istediği hedeflediği yaşam koşullarına ulaşabilsin. Faşizmin, kapitalizmin baskısı altında çürümek değil, insanların insanca yaşadığı emek sömürsünün olmadığı, sınıfların ve sınırların ortadan kalktığı, barışı ve özgürlüğü hedefleyen komünizm mücadelesinde son damla kanına kadar savaşmalı.

Savaşmadan Barış, Örgütlenmeden Devrim Olmaz!

Antakya'dan Genç Bir İşçi

Emperyalist Savaşta Gençlik Ve Barıştaki Rolü

Emperyalist-kapitalist sistem, bunalımları aşabilmek, tam ilhak sürecini derinleştirebilmek için dünya emekçi halklarına karşı bir savaş açmış ve kendi egemenliğini sürdürebilmek için savaşı devam ettirmektedir. Bu doğrultuda birçok bölgede milyonlarca emekçiyi savaşa sürüklemiştir. Emperyalist bir savaşı ilerici, demokrat, devrimci gençlik nasıl yorumlamalıdır? Buldukları ülkelerin burjuvazisinin savaş naralarına kamp, gerici bir savaşta emekçi kitlelere karşı mı yerlerini alacaklar? Yoksa ortak düşman olan sermaye sınıfı ve karşı devrimci güçlere karşı, kardeş emekçilerle birlikte dayanışma ve mücadelede içinde mi olacaklar? Bu soruyu cevaplayabilmek için öncelikle geçmiş deneyimlerimize bir bakalım ve bu sorunsalın genç kitlelerin üstüne yüklediği yükümlülükleri açıklamaya çalışalım.

1. Emperyalist Dünya Paylaşım Savaşını başlatmak isteyen kapitalizm, emekçi kitleleri gerici bir savaş içerisine sürüklemek için emekçi kitleleri milliyetçilik, ulus, anavatan savunusu gibi demagogilerle kendi politik hattına çekmeye çalışıyordu. Emekçi kitleler bu gerici kampanyalara inanıp savaşlara akın akın katıldılar.

Bu aldatma çalışmaları yapıldığı sırada devrimci, demokrat ve ilerici emekçi kitleler ne durumdaydı? Emekçi kitlelere bu gerici paylaşım savaşına karşı çıkmalarını anlatacak İkinci Enternasyonal toplanmaktaydı. Emekçi kitlelerin tepkisi Enternasyonal'den çıkacak tepki ile eş değer durumda olacaktı. Ne yazık ki savaştan önce savaşa karşı net beyanlarda bulunan Enternasyonal, savaş başladığında genel olarak anavatan savunuculuğuna, yani sosyal şovenizme savruldu ve iflas etti. Enternasyonal içindeki gerçek proleter devrimciler en ağır bedellere rağmen enternasyonalizmin ateşli savunucuları oldular.

İkinci Enternasyonal'in kararları işçi, emekçi kitleleri etkiledi ve emperyalist bir savaşta burjuvaziden taraf olmaya sürükledi. Bu durumlar devam ederken sosyal şovenler Kaustkici merkezilerin tersine komünistler emperyalist savaşta emekçi kitlelerin birbirlerine karşı savaşmalarına engel olmak için ellerinden geleni yapıyordu. 1. emperyalist savaşta Rusya marksistlerinin gençliği bir bildiri yayınlayarak, emperyalist savaşta emekçi halklara karşı savaşmayacaklarını, bu emperyalist savaşta Çarlık Rusya'sının burjuvazisine karşı savaşacaklarını bildirdiler. Bu bildirin yayınlamasının ardından, Rusya ve birçok bölgedeki genç kitleler öncü komünist partileri ile birlikte emperyalist savaşta kendi burjuva hükümetlerini alaşağı edebilmek için savaşmışlardır.

Cumhurbaşkanı Erdoğan ABD Büyükelçisine "Onu ABD'nin temsilcisi olarak görmüyoruz" dedi Ne Yazık Ki Bu Da Zaytung Değil

OHAL Ve Yönetememe Krizi

Geçtiğimiz yıl yaşanan darbe girişiminin ardından devlet içinde yaşanan ciddi çatlak ve güvensizliği gidermek için Türkiye ve Kürdistan'da OHAL ilan edildi. OHAL'in ilanıyla birlikte emekçi ve ezilen halklara karşı büyük bir haksızlık hukuksuzluk söz konusu. Yüzlerce işçi, emekçi emek ve alimleriyle çalıştıkları işlerinden sebepsiz bir şekilde atıldı. Devrimci, demokrat kesimlerin gazeteleri, dergileri, TV kanalları, dernekleri kapatıldı. Son zamanlarda artan tutuklamalar, gözaltılar ise cabası...

Olağanüstü hal ile birlikte işçilere, emekçilere ve ezilen halklara yönelik saldırılar, baskılar tüm hızıyla devam ediyor. İşçi sınıfının kazanılmış hakları gasp edilmek isteniyor. Çeşitli grevleri, gösterileri yasaklayarak işçi sınıfını tümüyle ezmek istiyor devlet. Buna Cumhurbaşkanı RTE'nin konuşmalarında rastlamak mümkün.

Cumhurbaşkanı RTE önceki yıllarda sert ifadelerle eleştirdiği Türk Sanayicileri Ve İş Adamları Derneği'nin (TÜSİAD) Yüksek İstişare Konseyi toplantısındaki konuşmasında şu sözleri söylemişti: "OHAL konusundaki endişelerinizi anlamakta zorlanıyorum. Eğer OHAL bizim sanayicilerimizin, iş adamlarımızın işlerini engelliyorsa oturur konuşuruz. ... Şimdi grev tehdidi olan yere OHAL'den istifade izin vermiyoruz. Bunun için kullanıyoruz OHAL'i." Bu konuşmadan da anlaşılacağı gibi Erdoğan işçi sınıfının haklarını hiçe sayıp, başta emperyalist sermayenin güvenini kazanmaya çalışıyor. Dinci-faşist iktidarın emperyalist sermayeye karşı güven kazanmak istemesi doğaldır, çünkü dinci-faşist iktidar emperyalistlerin desteğini almadan ayakta kalamaz.

Kanun Hükmü Kararnamelerle (KHK) ihraç edilen akademisyenler, öğretmenler, hemşireler, doktorlar ve birçok meslek kolundan emekçiler de var. O kadar sene meslekleri yapabilmek için emek harcayan bu insanlar bugün işsizlikle karşı karşıya. İhraç edilen insanların bir kısmı yaşamlarını idame ettirmek için farklı mesleklerle yöneldi, bir kısmı ise intihar etti... Görüyoruz ki OHAL sadece insanların ekmeğiyle oyna-

miyor, canıyla da oynuyor. Bu haksız hukuksuz ihraçların sonucunda insanların yaşamı alt üst oluyor ve bu alt üst oluşum yarattığı stres ve travmalar insanları canından ediyor. Bu ölümlerin sorumluları dinci-faşist iktidar ve faşist devlettir.

Faşizmin tarihte ortaya çıkışından beri temel çizgisi işçi sınıfı düşmanlığına dayanır. Ana amaç her zaman işçi sınıfını, diğer emekçi sınıfları ezmek olmuştur. Dinci-faşist iktidarın ve faşist devletin emekçi ve ezilen halklara, işçi sınıfına dayattığı terörün ve baskının ne anlama geldiğini çok iyi biliyoruz.

Bugün OHAL ve KHK'lar ile yapmaya çalıştıkları şey işçi sınıfını ve emekçi halkları ezmektir. Emekçi sınıf da meselenin salt OHAL ve KHK'lar olmadığını çok iyi biliyor. Yıllarca faşist devletin baskısı altında olan emekçi sınıflar ve işçi sınıfı verdiği mücadelelerle, yaşadığı deneyimlerle dinci-faşist iktidarın ve faşist devlet aygıtının korkulu rüyası haline geldi şu kritik günlerde. Onlar da kendi güçsüzlüğünün farkında.

İşte tam da bu nedenden kaynaklı işçi sınıfına, ezilen ve emekçi halklara yönelik saldırı faşist devlet tarafından yoğunlaşıyor.

Bu asalak düzenin daha fazla böyle gitmeyeceğini biliyorlar. O yüzden çözümü kendileri dışındaki tüm kısma saldırı gerçekleştirmekle buluyorlar. Tam da bu noktada önem arz eden "faşizme karşı işçi ve emekçi sınıfının, ezilen halkların hangi doğru perspektifte mücadele edecek?" sorusudur. Eğer sınıflar savaşımında devrim güçlerine yanlış hedef gösterirsek bu onları baştan yenilgiye uğratır. Bunun için devrim güçlerine doğru bir hedef göstermek gerekiyor. Yoksa bedeli ağır olacaktır.

Faşist devletin OHAL ile birlikte artan saldırısı, işçi sınıfına karşı hiçbir hak, özgürlük tanımaması sınıf savaşımını daha da keskinleştiriyor. Faşist devlet aygıtının bu yoğun baskı ve saldırılarla tek hedefi kendi egemenliklerini sarsmak istemesidir. Buna karşın da emekçi sınıf, işçi sınıfı, ezilen halklar doğru bir program ve stratejiler ile örgütlenerek; özlemle düşledikleri özgürlüklerini, demokrasi istemlerini devrim için mücadele ettikleri noktada kazanacaklardır.

Uluslararası Barışı Var Etme

Uluslararası barış kapitalizmde mümkün mü diye bir soru sorulsa, verecek ilk cevap şu olurdu: Mümkün değil. Neden peki? Bu konuyu anlatmadan öncelikle kapitalizmin geldiği son noktaya bakmak gerek, o halde biraz kapitalizmi inceleyelim.

Kapitalizmin son evresi olan emperyalizm süreci bir çöküş içerisinde varlığını devam ettirmektedir. Bu varlığını emekçi halklara karşı topyekün bir savaşla, baskıyla, terörle, katliamlarla sürdürmekte. Ancak emekçi halklar ve proletarya bu saldırılara isyanlarla, ayaklanmalarla ve devrimlerle karşılık veriyor. İsterseniz sizlere bu çöküşün nasıl olduğunu, emperyalizm için nelere mal olduğunu biraz açalım.

Kapitalist sistem egemenliğini sürdürdürebilmek için dünya genelinde tüm gücüyle saldırmaktan çekinmiyor. Kapitalist küresel ekonomik kriz tüm emekçileri halkları yoksullaştırmaya, açlığa ve sefaletle sürüklemektedir. Yaşanan krizler karşısında emekçi halklar da bu sefalet ve açlığa son vermek için protesto eylemlerine, isyanlara, ayaklanmalara girişiyor. Emperyalizmin başkentlerinden olan ABD'nin Seattle kentinde 1999'da Dünya Ticaret Örgütü'nün toplantısını protesto etmek için yapılan eylemler, Almanya'daki, Fransa'daki isyanlar, ülkemizdeki yaşanan ekonomik krizler bunun göstergesidir. Emperyalizm bu eylemleri, isyanları engellemekte zorlanmaktadır. Bu krizleri aşmak ve iktidarını biraz daha uzun süre devam ettirmek için emperyalizm farklı

bir yöntemle girişti. Bu yöntem ise kendi ekonomi kalelerinden birini vurarak başlatmaktı. 11 Eylül 2001'de ikiz kuleleri vurarak emekçi halklara yeni terör dalgası estirdi. Böylelikle 3. Dünya savaşını başlatmış oldu. Bu savaşı veya terör dalgasını Dünya'ya yayarak ve kendi yetiştirdiği dinci çetelerle yapmaktadır. İki de Afganistan'da bulunan El Kaide isimli örgülle başladı. Emperyalizm kendi varlığını devam ettirmek üzere başta Afganistan, Libya, Tunus, Cezayir, Bahreyn'e saldırarak devrimci gelişmelerin önünü almayı, buralarda karşı-devrim üsleri kurmayı amaçlıyordu.

Emperyalist-kapitalistler bir olguyu gözlerinden kaçırmışlardı. Bu da emekçi halkların artık daha özgür ve daha yaşanabilir bir yaşam sürme düşüncesiydi. Tunus'u, Mısır'ı kolay bir şekilde ellerine almayı amaçlayan emperyalistler düşünmedikleri bir şeyle karşılaştılar. Proletarya ve emekçiler... Emekçi halkların onların saldırılarına sessiz kalmayıp başkaldırılarıdır. Bunun en güzel örneği 2011'de başlayan ve halen devam etmekte olan Suriye savaşlarıdır. Emperyalistler, Suriye'de bulunan rejimi değiştirmek, halklara daha rahat bir yaşam kurma ve barışı inşa etme adına orada bulunan halklara açlığı, yoksulluğu, katliamı, savaşı getirdi. Emperyalizmin savaşına karşı halklarda kendi güçlerini ortaya koyarak emperyalist çetelere karşı savaşmayı seçti ve dünya barışının bir örneği tekrar yaşama geçti. Rojava barışı...

Ortadoğu'daki durum bu şekildeken diğer kıtalarda dünya barışı nasıl sağlandığına bakalım. İlk olarak Avrupa'dan başlayalım. Proletaryanın, emeğin ilk defa iktidara geldiği Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği... Rus çarlığının baskıcı yönetimine, açlığa karşı ayaklanan Rus halkı I. Emperyalist savaş devam ederken dış savaşı kendi burjuvazisine, yani iç savaşa, çeviren halklar çarlığı yıkarak kendi iktidarını kurmuşlardı ve Ekim 1917'de Lenin'in önderliğinde Rusya'da bulunan halklarla barışı sağlamışlardı. Bu barış sömürünün olmadığı, açlığın, tecavüzün, katliamın olmadığı bir barışı. Ardından Yugoslavya, Bulgaristan ve Arnavutluk...

Kuzey Amerika'nın ise en güzel örneği Küba... Batista rejiminin kurduğu diktatörlükten kurtulmak için halkın Fidel ve Che ile yaptığı barış...

Ve Asya'da da Kuzey Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti. Ve daha sayamayacağımız birçok örnek...

Peki biz Komünistler Dünya barışını nasıl sağlamalıyız? Bu bakış açısıyla bakan insanlar, yani Komünist bakışla, Sovyetler, Küba, Kuzey Kore, Rojava'daki gibi bir barışla sağlamalıyız. Bunun için emperyalist-kapitalist sistemi tüm dünya halklarının ve proletarların bu iktidarlara karşı savaşımı yükselterek ve iktidarı fethederek, nihai hedefimiz olan KOMÜNİZM'i kurarak barışı var edebiliriz.

Marx'ın dediği gibi "DÜNYA'NIN BÜTÜN İŞÇİLERİ BİRLEŞİNİZ!"

YAŞAM BİZİ KAUGAYA ÇAĞIRIYOR

UMUT GÜNEŞ

Geçtiğimiz Eylül ayında TÜİK'in açıkladığı 2017 verilerine göre 15-29 arası 18 milyon gencin, okuyan, çalışan ve hem okuyup hem çalışan gençler çıkarıldığında, geriye 4,5 milyon gencin, ne okuduğu ne de çalıştığı ortaya çıktı. Yani bu topraklardaki genç nüfusun 4,5 milyonu ne üretim sürecinin bir parçası, ne de bu sürece hazırlık olan eğitim hayatının içinde. Yani her 100 genç insandan 27'si hiçbir şeyle uğraşmıyor. Ayrıca işsizlik oranlarına göre, 15 ve daha yukarı yaştakilerde işsiz sayısı 2017 yılı Haziran döneminde geçen yılın aynı dönemine göre 124 bin kişi artarak 3 milyon 251 bin kişi oldu. Bu tablo daraltılırsa 25-29 yaş arasındaki gençlerin yaklaşık %30'u işsiz durumda. Buna ek olarak son ortaya çıkan verilere göre ise üniversiteyi kazanan birçok genç ise üniversite tercihi de yapmıyor. Şu ana kadar birçok veriyi burada sıraladık. Şimdi de şu soruyu sormak bize düşüyor. Bu kadar genç nüfusun yaşadığı topraklarda 4,5 milyon insan neden, okumayı seçmiyor ya da eğitim hayatının içinde değil? O zaman 4,5 milyonluk bu gençlik kitlesi yaşamın neresinde ve yaşamında nelerle ilgileniyor?

Türkiye, Kürdistan ve Ortadoğu egemen sınıfları tarihlerinin en zor dönemindedir. Bir yanda bağımlılık temelinde gelişen emperyalizmle ilişkiler gittikçe geriliyor, çöküyor. Diğer taraftan ise bu topraklarda sermaye sınıfı hiç olmadığı kadar bir yönetememe krizi içinde. Bunalım derinleşirken ekonomik, siyasal, askeri çöküş sermaye sınıfının korkulu rüyası haline geldi. Türkiye'deki dinci-faşist iktidar içerde-dışarda savaş politikaları ile pompaladığı şovenizmi son kertesine kadar kullanmakta. Bu çöküşün içinde yer alan sermaye sınıfının kendi iç kavgaları devlet kurumlarını yıpratıp, güvensizliği yaratmış durumda. Buna karşı dinci-faşist iktidarın OHAL ilan ederek geçtiğimiz yıldan bugüne kadar, yarattığı ciddi baskı ve kuşatma süreci, emekçilerin ve işçilerin içinde yaşamak zorunda kaldığı sömürü koşulları genç insanların bu tabloya bakarak umutsuzluğa düşmesine neden olabiliyor. Türkiye ve Kürdistan genelinde sermaye sınıfının saldırgan ve gerici politikaları, gittikçe çürüyen eğitim sistemi, geleceksizlik ve işsizlik sarmalında yaşamaya mahkum bırakılan milyonlarca genç bu düzenden artık hiçbir şey ummuyor, geleceğe dair kafasında herhangi bir planı ve fikri yok. Toplumdan gittikçe uzaklaşan, izole olan bu gençlik kitlesinin yaşamdan kopmasının tek nedeni geleceğe dair bir umut görememesi ya da çürümesi mi? Bu gençlik kitlesi hareket halindeki toplumda büyük bir yer kaplamakla birlikte devrim, ayaklanma gibi dönemlerde lümpen saflardan devrimcilerin saflarına büyük bir geçiş gerçekleştirebilir. Peki biz bunu nasıl gerçekleştirebileceğiz?

Burjuvazinin gerici kültürünün, bu gençlik kitlesini lümpenleştirip, yaşamdan hiçbir beklentisinin olmaması konusunda biz devrimci gençliğin de sorumluluk alması gerekiyor. Yüzüncü yılını kutladığımız Ekim Devrimini zafere taşıyan Bolşevikler işçi sınıfı içinde örgütlenirken, bir yandan da işsizler içinde örgütlenmeyi başarmışlardır. Bolşeviklerin dünya devrimci hareketine en büyük miraslarından biri de iyi örgütçüler olmalarıydı. Çarlığa karşı savaşırken Bolşevikler her zaman kitlenin içinde, asla kitleden kopuk olmayacak biçimde örgütlenmişlerdir. İşsiz gençlik ile lümpen gençlik arasında aslında bir çizgi çekmek gerekiyor. Lümpen unsurlar burjuvazinin kirlettiği, çürüttüğü, karşı devrime meyilli kesimdir. Bunlar dikkat edilmesi gereken unsurlardır. Bu unsurlar burjuvazinin etkisinden kurtarılabilir, fakat yaşam alışkanlıklarından hemen vazgeçme konusunda pek başarılı olamayabilirler. Bu alışkanlıkların farkında olarak bu gençlik kitlesine yönlenebiliriz. Fakat saflarda gerici davranışlar, çürümüş alışkanlıklar sergileyecek kişileri saflarımızdan uzak tutmalıyız. İşçi, öğrenci, işsiz gençlik içindeki siyasal çalışmalarımızı yoğunlaştırarak gençlik içinde daha büyük bir güç olabiliriz. İş yaşamından veya eğitim hayatından uzak duran, toplumun sırtında bir yük gibi duran bu gençlik kitlelerini ancak doğru politik yaklaşımlar ve yoğun ajitasyon faaliyetleri ile saflarımıza çekebiliriz. Ama her zaman temel ağırlığı yaşamın içinde olan emek gücünü çok ucuz fiyatlara satan genç işçi ve geleceğin proleterleri olacak öğrenci gençliğe vermeliyiz. Yaşamın bizden yana aktığı bu günlerde, yaşam bizi kavgaya çağırıyor.

ÜÇ KOÇBAŞI

SETENAY BERDAN

Proleter devrimciler ile küçük burjuva sol arasındaki politik fark, hiç bu denli net, geniş kitlelerce kavranabilir yalnızlık ve keskinlik kazanmıştı. Proletarya; “Bütün İktidar Emeğin Olacak” diyor, onlar AKP’yi geriletmek ve krizin faturasını ödemekten bahsediyorlar. Proletarya “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” diyor, onlar tecridin kaldırılmasını talep ediyorlar. Proletarya, UKTH ilkesini bayraklarına yazıyor, ama onlar barış için müzakereyi en başa koyuyorlar. Fark o denli büyük ki, aradan damperli kamyon geçer. Küçük burjuvazi politik hedeflerini “gerçekçi, ulaşılabilir, elle tutulur sonuçlar vadeden” içeriğiyle sürüyor ve proleter devrimcileri hayalcilikle suçluyor.

Bütün İktidar Emeğin Olacak şiarının esası, zora dayalı devrim yoluyla faşist devlet aygıtını parçalamak ve buna dayanak olan tekellerle ve bankalara el koymaktır. Sınıfların karşılıklı ilişki ve mücadelesinin geldiği aşamada, bu şiarın, devrimci milyonlar tarafından kavranması ve sahiplenilmesi için, yeterince koşul biriktirilmelidir. Hatta şöyle söyleyelim; devrimci kitleler için, bu şiar dışında “somut, elle tutulur sonuçlar” vadeden bir yol kalmadı. Devrimin bilinçli yığınlarını bir yana koyalım, politik yaşama en basit yoldan, yani henüz sadece dinci faşist parti karşıtlığıyla adım atan herhangi bir emekçiye sorun, bu iktidardan nasıl kurtuluruz diye, alınacak cevap aşağı yukarı şudur: Dinci-faşizmin ve ona destek çıkan tüm o “yan-daş” tekellerin egemenliği zor yoluyla son bulmadan, hiçbir şey değişmeyecek, tersine daha da kötüleşecek. Bu olağanüstü baskı aygıtından kurtulmanın, tüm sorunların çözümlenmesi odak noktası olduğu, giderek daha geniş emekçi kesimler tarafından kavranıyor.

Faşist aygıtı etkisine alan, kurum içi yarılmaları tamir etmek ve otoriteyi tesis edebilmek için, tüm ipler tek kişinin elinde toplandı. Ancak bu yöntem, yarılmaya çözüm getirmede, çünkü tüm ipleri eline alan kişi, burjuvazinin genel çıkarlarına değil, bir avuç tekelin çıkarlarına odaklıdır. Şimdi karşıımızda, kurum içi yarılma ve bozulmanın politikleştiği, tüm ipleri elinde tutan kişi sarsıldığında, yeniden toparlamanın oldukça zor görüldüğü, parçalanıp dağıtılması için tüm koşulların olgunlaştığı bir faşist aygıt bulunuyor. Kurum içi çatışmanın politikleşmesini şu anlamda kullanıyoruz: Toplumun genelini etkisine alan ve kutuplaştıran mücadelenin tüm sonuçları, bu kurumlarda da bir tarafı tutmaya, ya da pasif kalıp mevcut iktidarın çöküşüne sessiz kalmaya yönelik bir eğilim yaratıyor. İşte size “somut, elle tutulur sonuçlar vadeder” bir durum.

Emekçi sınıfları bunca yıl faşist devlet karşısında daha uysal, daha boş inançlı hale düşüren parlamentere seçim yolunun kesin ölümü, sanıldığından çok daha ciddi ve sarsıcı bir gelişme-

dir. Kitleler, hoşnutsuzluk duyduğu bir partiyi sandıklar yoluyla yerinden edebiliyorlardı ve bu aldanmanın gölgesinde tekelleri sermaye, kurumsal faşizmle iktidarını daim kılabilirdi. Ama dinci-faşizm, hükümetten düşmeme gayret-keşliğiyle, bu kurumsal iktidar aygıtının gölgede kalan tüm gizimini açık etti. Bu yoldan,

en geniş emekçi yığınlar, sadece parlamentonun değil, düzenli ordunun, polis, adliye ve hapishanelerin gerçek sınıf içeriğini görme fırsatı yakaladılar. Faşist aygıtın kendisi de, kitleleri yanılgılardan kurtaran bu fırtınadan kendini koruyamadı. Dinin, ailenin ve ulusun genel çıkarıyla bezeli kutsal bir haleyle çevrelenen devlet aygıtı, fırtınanın etkisinde kutsal halesini yitirdi. Bu hesaplaşmanın nereye dek varabildiğini, 15 Temmuz ve sonrasında gördük, milyonlar da gördü. FETÖ etiketiyle yapılan amansız tasfiyeler, en başta ordu kurumunu, dinci-faşizmin gözünde, parçalanmış ve güvenilmez bir kurum durumuna düşürdü. Benzer bir gelişmenin daha büyük ölçülerde adliye kurumunda, daha az hissedilir ölçülerde polis kurumunda yaşandığına dair pek az kuşku var. Yine de kuşkusu olan varsa, RTE’nin, tüm mermileri toplanmadan polisler karşısına çıkmadığı o manzaraya baksın.

Faşist aygıtı etkisine alan, kurum içi yarılmaları tamir etmek ve otoriteyi tesis edebilmek için, tüm ipler tek kişinin elinde toplandı. Ancak bu yöntem, yarılmaya çözüm getirmede, çünkü tüm ipleri eline alan kişi, burjuvazinin genel çıkarlarına değil, bir avuç tekelin çıkarlarına odaklıdır. Şimdi karşıımızda, kurum içi yarılma ve bozulmanın politikleştiği, tüm ipleri elinde tutan kişi sarsıldığında, yeniden toparlamanın oldukça zor görüldüğü, parçalanıp dağıtılması için tüm koşulların olgunlaştığı bir faşist aygıt bulunuyor. Kurum içi çatışmanın politikleşmesini şu anlamda kullanıyoruz: Toplumun genelini etkisine alan ve kutuplaştıran mücadelenin tüm sonuçları, bu kurumlarda da bir tarafı tutmaya, ya da pasif kalıp mevcut iktidarın çöküşüne sessiz kalmaya yönelik bir eğilim yaratıyor. İşte size “somut, elle tutulur sonuçlar vadeder” bir durum.

Peki, bütün tekelleri birliğine ve bankalara el koymak, emekçi milyonlar açısından kavranması olanaksız bir hedef midir? Hayır. Yıkıcı etkisini her gün arttıran ekonomik kriz, milyonlara tam bu kavrayışı taşıyor. Turpun büyüğü daha henüz heybede. İstisnasız bütün alanları etkilemesi beklenen ekonomik çöküş, tekellere ve bankalara acilen el konulması tartışmalarını gündeme taşıyacak kadar felaket boyutunda.

Bir yıl önce, sermayenin hesap uzmanları, Türkiye ekonomisine ilişkin asıl sıkıntının, özel sektör borçluluğundan ibaret olduğunu, ama devletin borç oranının düşük kaldığını vaaz ediyorlardı. Bir yılda hükümet, çöküşü önleyebilmek adına, tek atımlık barutunu kullandı, bol kepece dağıtılan kredilerle, hazine ipotek altına alındı. Şimdi bütçedeki deliği, kara parayla bile kapatamıyorlar, hazine deli gibi borçlanıyor, vergilerde görülmemiş fahiş artışlara

gidiliyor. Böylece, yıkımın potasına, özel şirket ve bankalarla beraber, devlet hazinesi de girmiş oldu. Vergilerdeki akıl almaz artışlar, en başta kentli emekçiler içinde bir öfke seli yarattı, ama kır emekçileri de bu sele kapıldılar.

Dışarıdan bol kepece gelen sıcak para içeride kredi kanallarını oldukça genişletmişti. Bu sayede dinci faşizm, kırın küçük üreticilerine, ürün daha filiz halindeyken, kullanabilecekleri paraları verebildi. Ancak bu kredi kanalları, büyük ticaret tekellerinin tarımsal dolaşıma el koymalarının önünü açtı. Çok büyük çaplı banka kredilerine başvurabilen bu tekeller, en başta fındık, zeytin, üzüm gibi endüstriyel tarım ürünlerinin fiyatını belirleyecek konuma ulaştılar. Hükümetin koyduğu taban fiyatlar bu yoldan delindi, borçlanan emekçi köylüler tekellerin dayattığı fiyata boyun eğdiler. Bu sayede, sınıf mücadelesi arasında daha geride kalan ve çoğunluk dinci-faşizmi destekleyen küçük üretici köylüler arasında da, tekel ve bankalara el konulması şiarının yankı bulmasının yolu açıldı.

Tüm bunlar neyi gösteriyor? Bütün İktidar Emeğin Olacak şiarının, emekçilerin en geniş kesimleri tarafından sahiplenilecek içerikte ve pratik açıdan (hadi, reformistlerin jargonuyla ifade edelim) somut, elle tutulur sonuçlar vadeden tek şiar olduğunu gösteriyor. Proletaryanın tüm emekçi nüfusu arkasına alacağı ve sermayenin kalelerine yükleneceği en güçlü koçbaşı, Bütün İktidar Emeğin Olacak şiarıdır.

Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük şiarının da bu derece pratik-güncel bir etkiye sahip bulunduğunu öne sürerken, hangi olgulara dayanıyoruz? Sarsıcı olaylar, bu konuda olabilecek en geniş toplumsal uyanışı sağlamıştır. İktidarını korumak adına dinci-faşizm, terörist-hain suçlamalarını öylesine geniş kesimlere karşı kullandı ki, hayatında hiç karakol önünden geçmemiş insanlarda bile mahkeme ve hapishaneler, trafik kazası denli sıradan-günlük bir endişe haline geldi. Öyle ki, nüfusun ezici çoğunluğu, kutsal adalet örtüsü ardına gizlenen tüm şu ceza yasalalarının, aslında birer gözdağı ve rehine politikası olduğunu kavrayacak noktaya geldi. Tüm reformist ve oportünistlerin desteğini alarak, CHP’nin üzerinde tepindiği “adalet” özleminin ardındaki esas içerik budur. Adliye kurumuna karşı güvensizliği %80 seviyesinde olduğu bir topluma, cezaevlerinin gerçekte bir avuç sömürücünün hizmetindeki rehine toplama merkezleri olduğunu anlatmak, bunun güncel-pratik bir bilinç haline geldiğini anlamak çok mu zor? Ama reformizm ve oportünizm hep bir ağızdan, her şeyi başına koydukları “tecrit kaldırılmsın” hedefinin, günlük yaşamını zindan tehdidi gölgesinde geçiren milyonların özlem-

lerine karşılık geldiğini düşünmeye devam ediyor. Giydikleri tişörtten, otobüste söyledikleri laftan, paylaştığı mesajdan tutuklanan, buna rağmen geride kalanların bu korkuya yenilmediklerini gösteren emekçi kitleye; “tamam cezayı aldık, bunu tartışmayalım yasa böyle, fakat tecrid yasal değil” diyorlar. Nasıl

bir cevap aldıkları merak konusu. Böyle bir kitleye Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük dışında “somut, elle tutulur sonuçlar vadeden” başka bir

UKTH, önem açısından hiç de sonda gelmeyen diğer koçbaşı şiarımızdır. Dinci-faşizm en ağır baskıları en geniş kesimlere doğru yayarak, köklü bir demokratik bilinç ve özlem filizleri ekti. Bu filizin gittikçe büyüyen dallarından birisi, her ulusun kendi kaderini tayin etme hakkıdır. Kimileri, ezen ulustan emekçilerin Kürt halkı karşısında sergilediği yalpalı tutuma bakarak, bu şiarın emekçi yığınlar arasında geniş yankı uyandırmasından kuşku duyuyor. Fakat yüzeydeki görüntü bizi aldatmamalı. Ezen ulus emekçileri, şovenist isterinin seli önünde sessiz kaldıkları uzun dönemler arasında kama gibi sokulan devrimci sıçrama anlarında, ezilen ulus gerçekliğine dürüstçe yaklaşma yeteneği gösterdiler. 1990 büyük madenci yürüyüşünde “Zonguldak-Botan elele” sloganları atılıyordu, keza Gezi Ayaklanmasında da benzer yaklaşımlar sergilendi.

şiar var mı? Proleter devrimciler, kitlelerin öfkelerini, “adalet” laflarıyla köreltilmeye uğraşmaları kesin ve sonuç alıcı arayışlarını, Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük şiarıyla, sermayenin konusunu olacak bir koçbaşına çevirebilirler, çevirmelidirler.

UKTH, önem açısından hiç de sonda gelmeyen diğer koçbaşı şiarımızdır. Dinci-faşizm en ağır baskıları en geniş kesimlere doğru yayarak, köklü bir demokratik bilinç ve özlem filizleri ekti. Bu filizin gittikçe büyüyen dallarından birisi, her ulusun kendi kaderini tayin etme hakkıdır. Kimileri, ezen ulustan emekçilerin Kürt halkı karşısında sergilediği yalpalı tutuma bakarak, bu şiarın emekçi yığınlar arasında geniş yankı uyandırmasından kuşku duyuyor. Fakat yüzeydeki görüntü bizi aldatmamalı. Ezen ulus emekçileri, şovenist isterinin seli

önünde sessiz kaldıkları uzun dönemler arasında kama gibi sokulan devrimci sıçrama anlarında, ezilen ulus gerçekliğine dürüstçe yaklaşma yeteneği gösterdiler. 1990 büyük madenci yürüyüşünde “Zonguldak-Botan elele” sloganları atılıyordu, keza Gezi Ayaklanmasında da benzer yaklaşımlar sergilendi. Bu kez, Barzani’nin referandumu nedeniyle alevlenen tartışmalar, hemen her kesime UKTH’nin önemini hatırlattı. İki yıldır sessiz kalan Kürt halkı, kitlesel çapta yeniden hareketlenmeye başladı. Ezilen bir ulusu topyekün eyleme geçirmeye yetenekli ve yetkin tek şiarın, UKTH olduğu, bir kez daha kanıtlandı.

Son iki yıl, Türkiye emekçiler içinde zordu ve bu zorlukta, Kürt halkının kitlesel eylemlere yönelmiyor oluşunun payı büyüktü, emekçiler bu boşluğu dürüstlikle görüp değerlendirdiler. Aynı şekilde, şovenist isterinin, yaşlı bir kadının cenazesini parçalamak noktasına gelmesi, her dürüst emekçiye, bu insanlıktan çıkmış kişilere karşı nefret uyandırdı. Her biri kendi çapında sarsıcı, uyarıcı gelişmelerdi, demokrasiye özlemi kıskırttı. UKTH, tıpkı kölelik karşıtlığı, ya da işkence yasağı gibi, en temel demokratik ön kabullerden birisidir. Azıcık da olsa politik kavgaya bulaşıp ilk demokrasi dersini alan en taze güçler bile, bu ilkeye karşı çıkacak söz bulamaz. Ne yazık ki, Kürt halkının temsilcileri, emekçilerin karşısına, doğrudan UKTH ilkesiyle çıkmak yerine, “barış, özerklik, müzakere” programıyla çıkıyorlar, tüm reformist ve oportünist çevreleri aynı koroya ortak ediyorlar. Böylece, şovenizmin eline, karşı söylemler geliştirebileceği, küçük ve önemsiz ödünleri bile sanki dünyanın en mühim meselesiymiş gibi sunabileceği geniş bir manevra alanı bırakıyorlar. Oysa, UKTH, tüm bu manevra alanlarını daraltan, boşa çıkaran güçlü bir demokratik içeriğe sahiptir.

Barzani’nin referandum hamlesi, kuşkusuz, yalnızca kendi koltuğunu sağlama alma sevdasından doğdu, ama TC’nin estirdiği şovenist isterinin bir avuç tosuncuk dışında, herhangi bir karşılığı olmadı. Konuya dair ciddi bir somut olgu örneğini sunmak için, yalnızca canlı yayında bir defa sözü edilen ama başka hiçbir yerde lafı açılmayan bir anketten bahsedebiliriz. Habertürk, Barzani referandumunun, buradaki Kürt halkı arasında nasıl “tehlikeli” sonuçlar yaratacağının endişesiyle tartışıldığı programda, seyirciler arasında bir anket yaptı. UKTH’yi destekleyenlerin oranı %30 çıktı, bu tür girişimleri askeri yoldan ezme gerektiğini düşünenlerden, üçte bir oranında fazla.

Devrim, şu ana kadar, hızlı ve ani yükselişlerin arasında, uzun bir durgunluğun girdiği dalgalarda halinde bir seyir izledi. Her durgunluk dönemi, yeni ve daha yüksek devrimci görevlerin çözümleri için kitleleri neredeyse görünmez ve sessiz biçimlerde hazırladı. Proletarya, tüm bu devrimci yükselişe biçim verecek şiarlarını, Bütün İktidar Emeğin Olacak!, Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük! ve UKTH’yı, üç koçbaşı haline getirmeli, dinci-faşizmin iyice köhneleştirip çürüttüğü sermayenin kölelerine bu şiarlar eşliğinde kitleleri hücumla getirmelidir. Bu üç koçbaşı şiarın, devrimci yığınların gündemine sokulması, geleceğin değil, bugünün meselesidir. Ve daha şimdiden kitleler, sözleriyle değil henüz, ama eylemleriyle, tüm tutum ve davranışlarının gerçek içeriğiyle, bu şiarları kuşanmaya hazır olduklarının işaretlerini, fazlasıyla veriyorlar.

DÜNYA GENÇLİK FESTİVALİ: SOÇİ'DEN NOTLAR

Size bir hikaye anlatacağımız bu sayfada... Biz bitti demeden bitmeyecek bir hikaye... Kahramanları ise tüm tarih boyunca savaşan yeryüzünün lanetli-leri...

Hikayemizde bu savaşın 1945 yılı sonrasında bahsedeceğiz. Her şeyiyle yaşanmış ve yaşanmakta olan... Bunun için de ilk olarak 1945 yılında kurulan Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu'nu konu edineceğiz.

Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu kurulduğu 1945 yılından günümüze enternasyonalizmin meşalesini taşımış ve dünya sosyalist gençliğinin ufkunu açmakta öncü rollerden birini üstlenmiştir.

Bu federasyonun düzenlediği festivaller

İşte tam da bu yüzden içinde bulunduğumuz 2017 yılında 19. su düzenlenen Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali kapitalist sistemin yoğun saldırısı altındadır. Komünizm hayaleti kapitalizmi korkutmaya devam ediyor! Gençlik Che'nin izinden gidiyor ve gerçeksiz istemeye, gerçeksiz ele geçirmek için dövüşmeye devam ediyor.

Düzenlenen festivale ev sahipliği yapan Rusya festivalini içini boşaltmak ve sosyalistlerin bir araya gelmesini engellemek adına elinden gelen her şeyi yapmak için uğraşılıyor. Dışarıdan bakıldığında basit bir organizasyon hatası gibi görünebilir. Tabii sorunu çıkarıcıların ve yine çözümünü engellemek adına karşınıza çıkan insanların anti-sovyetik olduğunu ve bunu ilan etmekten çekinmediklerini bilmiyor olsaydınız.

Rusya devleti festivali daha baştan kendi denetimine almış durumda. Bu bir sıkıntı. Dahası,

görevli ve sorumluların bir kısmı açıkta anti-sovyetik. Haliyle her pürüzlü noktada, sorun ister biz katılımcıların eksikliği olsun ister organizasyonun, sorunu çözme yerine işi yokuşa sürme eğilimi gösteriyor bu görevliler. Böylece teknik eksiklikleri bahane ederek festivale katılmak isteyen sosyalistlerin başvurularını kolaylıkla reddediyorlar. Çözüm gücü olup işleri kolaylaştırıyorlar.

Ardından kabul edilen kısıtlı sayıda katılımcılar havaalanında veya konaklayacakları yerlerde bir dizi sorun ve engelle karşılaşıyor. Akreditasyonlar yapılmıyor böylece oturlara katılım en azından geciktiriliyor. Tıpkı bugünkü

oturumda olduğu gibi. Günler süren çabalar sonucunda yapılan akreditasyonların işlevinin sınırlandırılması, önemli konuların Fidel gibi, Che gibi, Büyük Ekim Devrimi gibi tartışılmasının gecikmesi sonucu insanlara bisiklet turu, yemek yapımı gibi komik ötesi öneriler yapılması, işin sulandırılması vs vs. Oysa en başta söylediğimiz gibi bu hikaye biz bitti demeden bitmeyecek.

Son bir yıldır festival hazırlıkları içinde olan Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) bu hikayeyi yazmaya festivalin ilk gününde başladı. Kapitalizmin eski insanlarına yenilmeyeceklerini her adımında ve hareketinde tekrar ve tekrar gösterdi. Festival alanını, başlarındaki kızıl yıldızlı bere-leri ve göğüslerinde taşıdıkları Deniz Gezmiş'in resmiyle süslediler. Venezuela'dan Filipinler'e tüm dünya sosyalistleriyle buluşan Devrimci Öğrenci Birliği nihai hedefe yürüyen yolda emin adımlarla ilerlediklerini tekrar ve tekrar gösterdi

dünya sosyalistlerinin birbirini tanıması ve birlikte mücadele etmesini sağlamak amaçlıdır.

ların anti-sovyetik olduğunu ve bunu ilan etmekten çekinmediklerini bilmiyor olsaydınız.

dosta düşmana. Göstermeye de devam ediyor. Biz bitti demeden bitmeyecek diyor yeryüzünün lanetli hikaye devam ediyor, her gün yeni sayfalar yazılıyor.

Mücadele Birliği- Soçi/Rusya

KOMÜNİST GENÇLER ENGELLENİYOR!

Ukraynalı genç komünistlerin festivale katılımı çeşitli yollarla engelleniyor. Emperyalistlerin desteklediği bir darbeyle iktidarı ele geçiren faşist Kiev cuntası terörle gençleri sindirmeye uğraşılıyor. Ukrayna Komünist Partisi tarafından yapılan açıklamada festivalin "Barış, dayanışma, toplumsal adalet

ve anti-emperyalizm" şiarıyla gerçekleştiği belirtilirken, Ukrayna hükümetinin genç komünistlerin festivale katılımından korktuğunu söyledi.

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) olarak bizler de festivale katılım için geldiğimiz Soçi'de havaalanında durdurulduk. Valizlerimiz didik didik arandı.

WFDY üyesi Rusya komünistlerinin festivale katılımı ve Devrimci Komünist Gençlik Birliği (Bolşevik)-RKSM(B) üyesi birçok gencin de festivale katılımı engellendi.

Rusya Federasyonu, bağımsız olan ve temelde gençliğin enternasyonal birliğini hedefleyen bu festivale müdahalelerde bulunuyor. Onu kendi belirlediği sınırlara hapsedme telaşında. Ama devrimci gençliği kimse durduramadı bugüne kadar. Rusya da durduramayacak.

duyuyoruz. Dünyanın dört bir yanından yoldaşlarımızla güçlü bağlar kuracak ve dünyayı devrim fırtınasıyla saracağız. Festival Che Guevara, Fidel Castro ve Muhammed Abdulaziz'e adandı. 100. yılında Ekim rüzgarlarının esmesi kaçınılmaz. Burada, Ekim'in anavatanında gençliğin devrimci coşkusu yeni bir soluk katacak enternasyonal mücadeleye. Bu coşkuyla yerimizi alıyoruz bu büyük gençlik buluşmasında.

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)

DEVİRİM FIRTINASI YARATACAĞIZ!

Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu (WFDY) tarafından Rusya'nın Soçi kentinde 19'uncusu düzenlenecek Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali (WFYS) 15 Ekim tarihinde gerçekleşecek seremoni ile başlıyor.

Ekim Devrimi'nin yüzüncü yılında Rusya'da gerçekleşen festivale dünya komünist gençlik örgütlerinin de yoğun katılım gösterdiği festivale, bizler de Devrimci Öğrenci Birliği olarak katılıyoruz. Denizlerin kavga bayrağını Ekim'in 100. yılında burada dalgalandırmaktan gurur

